

Arrest

nr. 79 717 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. VAN LAER en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.09.2010 werd ingediend door :

I.M. (R.R ...), geboren op (...) te Tchiri-Yurt

+ echtgenote,
B.K. (R.R. ...), geboren op (...) te Novije-Atagi

+ 2 meerderjarige en 1 minderjarig kind,
I.K. (R.R. ...), geboren op (...) te Grozny
I.M. (R.R. ...), geboren op (...) te Tsjiri-Yurt
I.J., geboren op (...) te Tsjiri-Yurt

+ 2 minderjarige kleinkinderen,
I.H., geboren op (...) te Antwerpen
I.H., geboren op (...) te Antwerpen

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen geïntegreerd zouden zijn, Nederlands hebben geleerd en spreken, taalattesten voorleggen, werkbereid zijn, een werkaanbod, een inschrijvingsbewijs in de kappersschool, een inschrijvingsbewijs bij VDAB, arbeidskaarten en diploma's en specialisatieattesten kunnen voorleggen, zicht op werk hebben, een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie voorleggen, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Betrokkenen beroepen zich met name op de prangende humanitaire situatie die ontstaat door de onredelijk lange asielprocedure met inbegrip van de beroepsprocedure bij de Raad van State. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De eerste asielaanvraag van mevrouw B.K., ingediend op 11.07.2006, werd afgesloten op 28.11.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 29.11.2006. De tweede asielaanvraag, ingediend op 11.05.2009 door meneer I. en ingediend op 18.08.2009 door mevrouw B.K. en mevrouw I.K., werd afgesloten op 03.05.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad Voor vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan vier maanden voor de eerste procedure en respectievelijk iets minder dan twee jaar voor mijnheer M.I. en iets minder dan één jaar en negen maanden voor mevrouw B.K. en mevrouw I.K. voor de tweede procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden en bereiken dus niet de vooropgestelde drie jaar voor families met schoolgaande kinderen die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure. De beroepsprocedure bij de Raad van State na de eerste asielprocedure werd afgesloten op 08.07.2010. De totale duur van de eerste asielprocedure opgeteld bij de beroepsprocedure bij de Raad van State bedraagt ongeveer drie jaar en elf maanden en dus niet de vooropgestelde vier jaar voor families met schoolgaande kinderen om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van de onredelijk lange asielprocedure met inbegrip van de beroepsprocedure bij de Raad van State. De aanvraag conform art. 9.3, die werd ingediend voor 18.03.2008, werd afgesloten tijdens de beroepsprocedure bij de Raad van State.

De beroepsprocedure bij de Raad van State na de tweede asielprocedure werd ingediend op 06.06.2011 en is nog hangend. Aangezien deze niet hangend was op 18.03.2008, kan deze procedure niet worden meegeteld.

Het verbod tot uitzetting vanwege art. 33 Conventie van Genève en de verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State maakt geen buitengewone omstandigheid uit aangezien de asielprocedures van betrokkenen reeds zijn afgesloten.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven bij contact met de Russische autoriteiten. Betrokkenen werden in december 2005 erkend als vluchteling in Polen. Zij bewijzen geenszins dat zij niet (meer) kunnen rekenen op bescherming door de Poolse autoriteiten. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen voegen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de bewering dat betrokkenen hier intense banden hebben gesmeed en dat zij geen enkele band meer hebben met hun vaderland en dat hun kleinkinderen in België zijn geboren, maakt geen buitengewone omstandigheid uit omdat betrokkenen erkend zijn als vluchteling in Polen en zij dus de bescherming van Polen kunnen genieten. Wat betreft het feit dat het organiseren van een gedwongen terugkeer zeer moeilijk is; het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hebben om aan een einde te maken aan hun illegaal verblijf in België en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land terug te keren naar een land waar zij kunnen verblijven.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan en dat zij schoolattesten voorleggen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in Polen kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Polen te vinden is.

*Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM en rechtspraak van de Raad van State betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst of naar een derde land om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in samenhang met het redelijkheidsbeginsel. Zij geven een definitie van het redelijkheidsbeginsel, citeren de bestreden beslissing en stellen dat zij in hun aanvraag een *"lange procedure conform de criteria vermeld in de instructie d.d. 19.07.2009" als een van de buitengewone omstandigheden aan[haalden]*" Zij betogen dat zij vaststellen dat de dienst Vreemdelingenzaken *"de periode van 11.07.2006 t.e.m. 08.07.2010 benoemt als 'ongeveer drie jaar en elf maanden' om de aanvraag te kunnen afwijzen, terwijl elk redelijk denkend mens diezelfde periode zou omschrijven als vier jaar"*. Er bestaat, zo stellen zij, dan ook een kennelijke wanverhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing, zodat het

redelijkheidsbeginsel is geschonden. Een geheel onredelijke motivering, zo concluderen zij, maakt ook dat het artikel 9bis van de vreemdelingenwet is geschonden.

2.2. Het betoog van verzoekers heeft tot doel een ruimere toepassing van de instructie te verkrijgen; hun argumentatie beperkt zich immers tot het bekritisieren van de wijze waarop de instructie werd toegepast.

2.3.1. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

2.3.2. Waar verzoekers verwijzen naar de “instructie van 19 juli 2009” wijst de Raad erop dat deze instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009.

De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie strijdig is met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen.

In het arrest wordt duidelijk bevestigd dat via een beleidsrichtlijn niet kan afgeweken worden van de door de wetgever in artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziene ontvankelijkheidsvereisten. Verwerende partij vermag dienvolgens niet het onderzoek naar de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, meer bepaald het onderzoek naar het voorhanden zijn van aanvaardbare buitengewone omstandigheden om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen, te omitteren.

Er dient dan ook, om de ontvankelijkheid van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te beoordelen, rekening gehouden te worden met de in desbetreffend artikel opgesomde ontvankelijkheidsvoorwaarden met betrekking tot het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen. De Raad vermag ter zake niet te toetsen aan een criterium van de vernietigde instructie *-in casu* de duur van de asielprocedure zoals omschreven in criterium 1.2- waarbij niet wordt getoetst aan de buitengewone omstandigheden die vereist zijn, zoals dat wettelijk is voorzien. Derhalve is het betoog van verzoekers, die zich uitsluitend beroepen op de vernietigde instructie, en die de overige motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laten zodat ze onverminderd overeind blijven, niet dienstig.

Het enig middel moet worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS